

(Наставак са претходне стране)

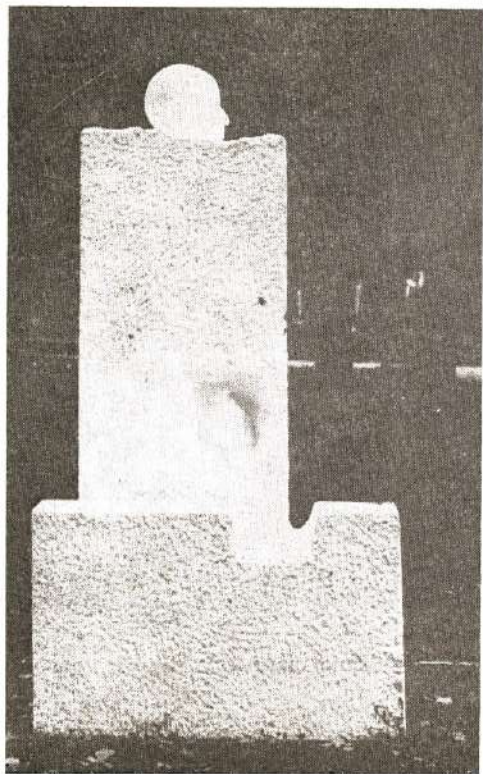
СЛУЖБЕНО-СТРУЧНИ ПУТ ЧЛАНОВА НАШЕГ КОЛЕКТИВА

НА САЈМУ У ВЕРОНИ

Шапцу. На изложбама смо се среди са делима учесника прве године Симпозијума скулптуре, таписеријама Славице Лалички, ликовним уметницима Косова, примењеним уметницима Србије и десет сликара наших савременика. Најбоље групе изворног фолклора, народна лирика и традиционалне народне песме, књижевне вечери Матеје Матевског из Скопља и савремене војвођанске поезије, такође су нашле места у програму.

Као што се види, репертоар је био богат и квалитетан и не би, сигурно је, одрекле га се и далеко развијеније културне средине. Међутим, оно што је сметало у овогодишњем програму, тиче се техничке стране и много је више изражено него ранијих година, јесте често отказивање и померање термина представа, што се делимично може оправдати сезоном годишњих одмора учесника. Али, када Аранђеловац жели да продужи уметничку сезону, мора рачунати на благовремено обезбеђење програма и уметника. Друга мањкавост, уочљива, произашла је из племените тежње да се уметност приближи што ширем аудиторијуму. Наиме, како је приступ слободан на све представе, поставља се питање како обезбедити приступ за она извођена која су ограничена простором, која се одржавају у Кнежевој и „Парк“ дворани. Ту се мора наћи оптималније решење у наредној години. Уз то иде и потпуније и благовремено информисање о свим представама путем радија, телевизије, дневне штампе и фабричких листова.

У раду седме године Симпозијума скулптуре „Бели Венчац“ узело је учешћа седам вајара у овом летњем периоду: Олга ЈАНЧИЋ из Београда, Јуна ХЕМБЕРИ из САД, ДЕ и Момчило МИЛОВАНОВИЋ из Париза, Антонио ПАРАДИЗО из Милана, Марсел ГУГУЈАНУ из Букурешта и Френк ВИСОН из Лондона. Били су међу нама, сретали смо их на Венчацу, радили су са нашим радницима у белом венчачком мермеру од кога су израђене све скулптуре, трудили се и бдели над реализацијом својих дела, да би нам их оставили, што репрезентативнијима, у друштву већ постојећих 35 у парку скулптура.

Пословно удружење „Камергран“ из Београда је у заједници са нашим предузећем, „Моравом“ из Београда и „Космајем“ из Младеновца, организовало пут у Италију ради посете међународном сајму мермера, мермерних производа и машина за обраду мермера који се одржава недалеко од Вероне. На овај службено-стручни пут Пословни одбор је одредио групу од десет наших радника: **Ђорђевић Живојина**, управника Белог блока, **Зечевић Александра**, управника Монтаже, **Продановић Властимира**, пословођу Прераде Венчац, **Петровић Илију**, пословођу Прераде Аранђеловац, **Десивојевић Милана**, в.д. управника Млина, **Јанковић Александра**, шефа заштите на раду, **Петровић Радојицу**, надзорника Плавог блока, **Радошевић Живомира**, татеристу Белог блока, **Алексић Добривоја**, управника Погона за одржавање и **Новаковић Милу** тина, млинара који није отпутовао јер је учио поласка радио у трећој смени.

На сајму су разгледане разне врсте материјала и производа, углавном плочастих, од природних и вештачки добијених блокова, као и бојадисаних материјала, жичани гатери, бушилице, кранови, дијамантски гатери. За нови тип жичаних гатератера уместо оријентационих тачкова

користе се групни оријентациони тачкови који се могу поставити и на растојању од сто метара на подесном терену а за тезање се врши аутоматски помоћу противтега. Дозирање песка и воде се може вршити помоћу једног дозера или, за више гатера, помоћу централног дозера. Учинак код оваквог рада је два и по пута већи него код класичних гатера. Бушаћи чекић који се креће по једном носачу са зупчастом летвом до четири метра дужи не омогућава паралелно бушење и лако манипулисање тако да је учинак један и по пут већи. Група је обишла и једну прераду са класичним гатерима где је пушење веома добро, а дозирање песка и воде аутоматско. Запажено је да се веома мало материјала одбацује јер се лепи специјалном масом за лепљење, а и употреба мермерних производа је у Италији веома распрострањена.

На сајму су се групни наших радника придружили директор **Милан Јокић**, технички директор **Мирослав Поњавић** и комерцијални директор **Димитрије Шутаковић** који су били на службеном путу у Милану где су водили разговоре са представницима италијанских фирми о куповини опреме за новопроектвану прераду и кречану.

ПИСМО УРЕДНИКА

Немирење са постојећим стањем је симпатична појава у нашем колективу. Било би то, нема сумње, веома похвално када би носиоци и иницијатори таквих настојања били за промене односа према раду и средствима за рад, дисциплинованом извршавању радних задатака и већем ангажовању на послу, у раду органа управљања и друштвено-политичких организација, речју, за боље данас и још боље сутра.

Нажалост, интересовања појединаца су усмерена другим правцима и наше брижне „радничке мајке“ море друге бриге. Ево најсвежијег примера: поводом одлуке Пословног одбора да група стручњака посети међународни сајам мермера и мермерних производа и опреме у Верони (Италија) на коме је и наш колектив имао свој дан, чују се приговори душебрижника наше радничке класе: „Где су радници? Зашто они нису пошли на пут у Италију?“ Нема потребе на овом месту доказивати да су и ти људи, који су кренули на пут, радници: управници и пословође погона, углавном свих. Диже се паника у колективу, међу људима и грађи задовољштина. Чак се отворено прети руководством и органима управљања њиховим смењивањем.

Ти вечити незадовољници због незадовољства траже згодну прилику да подигну свој глас за који сумирају да је непогрешив у оцени појединачних ситуација и догађаја јер долази од „правих радника“. Отуда и њихово мишљење да би све далеко боље било када би они били у прилици да одлучују или, пошто таквих има и међу члановима Радничког савета, бар били у већини. Ти „борци“ за права радника, тобож потчињених и обесправљених, вилају карикираним цитатима Маркса, Лењина, Тита, тражећи у таквима потврду својих ставова. Стварају атмосферу нетрпељивости, неповерења, раздора међу људима, бацају праšину у очи другима и себи, траже ослободу и подршку за своју активност у друштвено-политичким организацијама општине и међу радницима нашег

колектива. За остварење својих циљева, ова група незадовољника не преза од лажи, искривљавања одлука органа управљања, тврдоглаво тражећи три у оку других, најчешће руковођилаца, јер им њихове кладе затварају видике.

А можда ти људи стварно желе добро овом колективу и не боре се за остварење личних интереса?

Тешко је поверовати у тако нешто јер се они не труде да нађу заједнички језик са званичним органима и организацијама у колективу, већ беже у анонимност, стављају на себе маску неке тајне, невидљиве организације, истичући том приликом циљеве идентичне прокламованим тежњама, против којих они, уствари, раде упорно, супротстављајући своје опортуне ставове у свакој прилици. Једини циљ им је, како изгледа, порушити све да би се поново градило исто из пепела. У савременој привреди, за коју се боримо, неприхватљиво је овакво гесло. Зар тиме не радимо против нас самих? Онда како охарактерисати овакве рушилачке тенденције него као отворено непријатељство против радничке класе у чије име они „борци“ устају!

Треба одмах одговорити и на питање, које из напред изнетог произилази: како спречити деловање ових људи које, нема сумње наноси штету, моралну и материјалну, како појединцима, тако и читавом колективу? Свакако већом активношћу комуниста, Савеза омладине, Синдиката, већом бригом за радника, радног човека, али не у бајализованом и фразерском односу, као што то раде људи о којима је овде било речи, већ активним радом на образовању и ширем укључивању радних људи у ћелије нашег живота, уз бољу информисаност и демократичнији однос према својим проблемима на које наилазимо у пракси, до њиховог заједничког решавања.

Ово писмо се може схватити и као позив на отворену размену мишљења, полемику на страницама нашег заједничког листа, па очекујем утук на њега.